

LA HONORATA.

PERIÓDICH CATALANISTA HUMORÍSTICH IL-LUSTRAT
SATÍRICH Y LITERARI

Tocarà al menos un cop cada setmana

VAL PER TOT ARREU 2 QUARTOS

NÚMEROS ATRASSATS 4 QUARTOS

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ
Lleona, 4, pis primer, (haixant del cél).

PREU DE SUSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona 10 rals trimestre.
Estranger: 20 rals.

LA VANITAT

La vanitat van descuidarse de posarla entre 'ls pecats capitals, que allavors haurian sigut

se's pensin pas que ara vaig á empèndrem la de reformar la doctrina, no senyors; ni tinch pretensions, ni tinch tal autoritat ni compe- ni res que pugui feruhi aspirar, perque á m sembla que per una cosa aixís á lo menos u haver d'esser bisbe, y jo encara que vaig liar un any lo llatí, ab D. Simeon Tuyet, no reguí res perque varen reprobar-me.

Si, deixém aquestas cosas de la meua inti- el, que vostés, no importántlosi res, perdrian emps miserablement y al cap d'avall potser se rian que las hi esplico per vanitat, puig la itat es aixó, fer ressaltar sempre la personali- ropia sobre tots los demés.

Enhen, jo no crech tenirne de vanitat. Jo 'ls fig l'article cada setmana, y ni menos saben me dich. Hi ha molts que sota lo que publi- hi posan lo seu nom ab todas las lletras, per- els conequin be, y aprofitan todas las ocasions ferse distingits y perque quan van per lo er los assenyalin ab lo dit, que en aixó hi ha afrenta com distinció.

La vanitat, no obstant, no es patrimoni dels e un sabi es modest, si verdaderament sab de e las heu. Aquesta condició es mes aviat una itat dels tontos, quan son ja homes los que la

an s'es jovenet, si be allavors no se sap en- lo que un hom se fa, la vanitat comensa á u á demostrarse portant la elau de la escala butxaca, possehint un rellotje y trayent per treu la petaca. Aixó per lo qui comensa á En societat, es motiu de vanitat, puig sem- que si pot reunir aquets tres objectes al seu int ja es home. Deixarse lo bigoti, es altra de usas de vanitat del jove: alló de podérsel es- quan s'espera en alguna cantonada, ó pen- está preocupat, creu que li dona importan- més si la persona que espera ó per qui es una damisela de quinze ó setze anys res que per amor s'ha fet ab un promés, compromís formal, per vanitat.

Vanitat! Mirin jo estich cansat de llegir la ra com conquistan als salvatjes, aquella gent uhen lo cos ple de ratllas y anellas al nás; van eva terra, ó 'ls misioners pera ensenyárllosi lligió que á nosaltres ja 'ns ha dut en lo

present sigle tres guerras civils, ó 'ls comerciants ab pells de bestias fieras, metalls preciosos ó cosas raras, y á cambi de la seva oñediencia ó de sos productos, los hi donan collarets d'assabatxe, ó de vidrets, miralls y altres cosas que aquí ho trobém per cap diner en los quinquillayres d'escaleta del carrer de la Boqueria.

Vegin donchs entre nosaltres lo que passa. Hi ha home que 's gasta una borraixera de diners en una cadena, que si fos de ferro semblaria un pre- sidari, y se'n va pel carrer ab la americana des- cordada perque li vegin aquell tros d'or trava- llat. Hi ha dona que per una soguilla, una agu- lla de pit, unas arrecadas, en fi, per qualsevol alhaja que pugui veures de lluny, dona aquella joia seva tan preciada, que tanca la seva honra y que val mes que tots los diamants delmon.

Aixó demostra que qualsevol condició exagera- da que desperta lo desitj de celebritat per un con- cepte ó altre, nos vens y 'ns domina com als salvat- jes las manganillas de que 's valen los que van á explotarlos.

Si no fos la vanitat, s'haurian de tancar las portas de todas las botigas del carrer de Fernando; no 's donarian toms pel Parch los tres días avans de Nadal: no hi hauria professons, ni la entrada al Liceo fora tan cara. Aixó demostra, mes que altra cosa útil y de profit, que hi ha molts vani- tosos, perque, passi que perque un te mes diners gastí mes luxu, pero no que si la marquesa tal no vol ser menos que la generala, y aquella 's fa un vestit de vellut, aquesta se 'l confecciona ab anti- cuelas y sarrells d'or.

Ja ho he dit, la vanitat es voler ser mes que 'ls altres; es una barreja de superbia y d'enveja, y per aixó trobo que hi fa falta entre 'ls set pecats capitals.

Després, rebaixant una mica la cosa, perque si tan per amunt anavam, potser nos hauriam d'em- bolicar ab personas que 'ns donarian un qué sen- tir, entre las nostras classes hi ha també la seva vanitat corresponent.

Jo conech dona que perque te una piga ab quatre pels crissat al mitj de la galta ja 's creu que no n'hi ha cap mes de tan guapa. Altras tenen per adorno de la seva hermosura una perla á la vista y per aixó 's miran ab llástima á las que careixen d'aqueixa falta.

He vist home que per vanitat se rissa 'l cabell, com si hagués d'anar cada día á la professó. Al- tres que tenen á gran cosa deixarse creixer las unglas dels dits de las mans, y s'enfadan si 'ls diuhen que las tenen llargas: alguns se donan im- portancia ensenyant las dents negras de fumar puros... En fi, fora un may acabar si havia d'anar enumerant los motius de vanitat que cada perso- na gasta pera 'l seu us exclusiu.

Y que la vanitat es lo mes tonto que 's coneix no hi ha que posarho en dupte. He sentit á un expli- car que havia patit lo que no pot dirse ab un flo- ronco que li va eixir á cert puesto, y un altre que en sa vida havia sapigut lo que eran, no mes per

la vanitat de fer veure que havia patit lo doble, va respondre que alló no era res, que á n'ell n'hi sortiren dos...

Ara vostés mateixos fassinse los comentaris. ¡Ah! també hi ha gent que diu que ells no son vanitosos, perque son lo mes modest del mon.

A aquets no 'ls creguin, perque aquets tenen la vanitat de la modestia.

LO NEGRE DE LA RIBA.

FRAGMENT DEL DRAMA

LO FILL DE LA MORT (I)

ANDREU.

Lley es del mon, que 'l pesar regni en mitj las alegrías, y que hi hagin trists dias per cada hora de gosar. Mes perque veyeu si s'erra lo destí, en aquets moments, cebantse ab los ignocents, escolteu lo que es la guerra. Era de Nadal la nit, que ab goig lo poble celebra; nostre exércit aguerrit, sufert, estava adormit sobre 'ls camps cuberts de gebra. Nit de fosca atapahida com la de eterna buydor: sols dava senyals de vida del vent del nort la bronzida, portant un fret com de mort. Centinella, á qui no assombra la guerra, ab tot sos fatichs, voltat per la inmensa sombra, vigilava... que del ombra surten sempre 'ls enemichs. Sol allí entre tanta gent, qual son fatigós vetllava, fixava 'l seu pensament en la que en aytal moment, també en ell pensant, plorava. En sa ardenta fantasia, alegre y plorant al hora, veyia als sérs que més volia parlant d'ell ab melangia, del foch sentats á la vora, y veyia á la que estimava, que, aquella nit que tothom al bullici s'entregava, ab prechs que al cel endressava hi barrejava 'l seu nom.

(1) Aquest drama del que 'n son autors los senyors Alsina y Benages, se ven al preu de 8 rals en nostra Redacció, ó en la Riera Baixa, número 13, pis primer, y s'enviará als senyors de fora que remetin l'import en sellos.

Un dols benestar sentia,
pensant això, dintre 'l cor;
l' exercit en tant dormia,
y á n' ell, que vetllant seguia,
potsé 'l vetllava la mort.
De prompte 'l vent va portar
fins á mi, un tendre cantar
d' una tonada tan bella,
que logra ferme plorar...
era un cant del centinella.
Cansó trista de la terra:
expressió de la frisansa,
que 'l goig de la vida enterra:
cant d' un que se 'n vá á la guerra,
y una que 's mor d' anyoransa.
Pará 'l cant, calmant lo vent,
com ab un sospir d' amor;
va passar l' hora; la gent
va á rellevarlo al moment...
y 'l troban en terra mort!
alguna bala homicida,
qual eco 's perdé en l' espay,
li va obrir mortal ferida,
arreballantli la vida
en mitj de son dols esplay.
Lo culliren; l' enterraren;
ni amichs ni enemichs ploraren;
sols la neu mullá la terra;
un altra guarda hi posaren...
y res mes... ¡Aixó es la guerra!
Aquella vida perduda,
creant la ilusió mes tendra,
potsé per l' amor nacuda,
munt d' esperança, vensuda,
quedá sols un munt de sendra.
Aixis que la matinada
pe 'ls turons esclatá bella,
lo correu feu sa passada:
duya una carta endressada
al infelis centinella.
La vaig pendre, y lo valor
comprenguí que 'm flaquejava;
vaig mullarla ab lo meu plor,
perque 'm semblá un tros del cor
que un pare al seu fill enviava.
Desitjós de sapiguer
tota la extensió del mal,
vaig llegir tot lo paper:
deya 'l pare al fill, que ab pler
passés lo jorn de Nadal.
Altra lletra tremolosa
després deya: «Adeu, fill meu,
diverteixte bona cosa;
la teva mare, anguniosa,
per ta vida prega á Deu.»
Y després, ab lletres clares
perque s' entenguessin molt,
molt més que las dels seus pares,
senzillas y ben poch raras,
deya: «Demá al sol 'l sol
pensa ab mí, y besa la creu
que al marxar te vaig dar jo;
que també ab amorós greu,
besaré aquell anell teu,
fent dels dos un sol petó.»
Enriscat per carta tal,
los ulls al cel dirigia
com buscant remey al mal...
era 'l mati de Nadal
y 'l sol per l' Orient surtia.
Lo primer raig, sa escalfó
portá 'hont enterrat estava
lo centinella... al turó,
fentme la trista ilusió
que un sér á altre sér besava.
Després d' anguniosa vida,
aquell mártir ignorat
d' una lluyta fraticida,
sols rebé la despedida
d' un raig de sol eclipsat.
Per ço avans de secá 'l plor,
vaig mirar cap á la serra
ab l' esprit plé de dolor,
y vaig dir ab crit de horror:
¡malehida sia la guerra!

CHÚPATE ESA

(DEL FRANCÉS)

Don Anton te molta fama
de ser rich entre los richs,
no celehra pas diada
que no hi vagin sos amichs.

Don Anton está de festa,
don Anton te convidats,
ya es veu pel soroll que mouhen
que ya restan sasiats.
—Un ne falta entre nosaltres—
diu cridant un bon pastó
que secunda á Sant Ignasi
del seu hábit fundado.

—¿Qui es?—cridan tots á l' hora
y ell contesta cuasi ab goig
—Un amich que be á la casa
y per senya te 'l pól roig.—

—Ja deurá donar escusa,—
—potse encare pot vení.—
Y aquells crits y saregata
may haurian tingut fi,
á no ser un dels de taula

que de sopte se va alsá
y enlairán la seva copa
los brindis va comensa.

Quan eran al bo dels brindis,
que iguals benian á ser
puig tots feyan grants elogis
de lo comte verdader.

En lo menjadó va entrarne
aquell roig que habian dit,
y—Aquí está Judas—va dirne
lo hon pastó fent un crit.

Mes l' altre sens' inmutarse
digué dirigintse 'aquell.
—No se sap de sert si Judas
era negra ó be vermell.

Lo que sí de cert puch dirli
que 'l que de Deu ha fe abús
era de la companyia
qu' es vosté, la de Jesús.—

Y aquí soná una rialla
de tots los del menjadó
y anaren seguint los brindis
sens cap mes interrupció.

JULIO JENER.

NO 'S POT SER RICH

Per mes que sembli broma, no hi ha cap per-
sona al mon tan desgraciada com un home de
molts diners.

Comensa, en primer lloch, per calcular ab qué
pot emplearlos. Lo mes natural es que ha de ser
propietari, perque un home rich sense fincas es
un cero á la esquerra.

Y la primera plaga que se li presenta es la de
pagar contribució.

¿Coneixen cap pobre pelat que tinga obligació
com ell d' haverla de pagar?

Després ve la molestia de cobrar los lloguers,
firmant los corresponents recibos, y dels vehins, l'
un voldria que li tornessin á pintar lo pis, l' altre
s vol fer cambiar l' enrajolat del saló, etc... etcé-
tera....

Si es casat y ab familia, ha de tenir talent per
conceixer, si 'l que preten la má de sa filla la vol
per amor ó per l' interés.

També te la obligació d' anar sempre á la mo-
da, ben planxat y ab la corresponent trona ó xis-
tera.

Calculin vostés quánt la moda exigeix lo trajo
estret, ¡si te de patir un rich, encaixonat nit y dia
dintre del seu vestit!

Quan estreném unas botas, tant los richs com
los pobres, per lo regular, de nou en nou sempre
'ns fan mal; pero 'ls últims tenim l' aventatja de
que quan son velles y espatlladas, las fem arre-
glar y aném ab molta comoditat; vegin vostés si
l' Arnús, en Girona ó be 'n Rotchil, se fessin po-
sar mitjas solas y talons en algunas botas velles, si
no se n' enriuria tothom que ho sapigués.

Si s' fá una subscripció pel barri ó parroquia,
ab qui primer se pensa, es ab lo que te diners.

Sempre está esposat á rebre visitas d' algun ar-
tista que busca protecció.

Moltes societats lo nombran soci protector per
explotarlo.

La desgracia també que 'l te afligit es que no
pot menjar tot lo que li ve de gust, perque si al-
gun dia li passa per la barretina, (dich mal, per
que tampoch poden portarne,) si li passa pel cap
lo desitj d' un plat de monjetas y una arengada,
l' servey lo criticaria per la plassa y.... ¡ay d' ell
si la aristocracia ho sabia!

Si vol anar á passeig y desitja caminar, no pot
sortir que no vagi en cotxe.

Y quan venen las firas de S. Tomás... alló de
las felicitacions, ¡Ave Maria Purísima! val mes
no parlarne.

Entre aixó y 'ls numerosíssims amichs que te,
que per cert son molts, no 's dona un rato de bona
vida.

Y per acabar, ab tota la franquesa, 'ls diré:
Que no 's pot ser rich per cap diner.

M. FIGUEROLA ALDROFEU.

Cinch dias de portar dol, vull dir de no anar al teatro
per ordre gubernativa! Vetaquí perque posarian l' estat
de siti, pes evitar que 'ls cómicis se sublevessin!

Ja poden pensar com la gent hi tornaria 'l dilluns: ab
un dalit, que fins *La Dinastia* va dirho: «ayer los teatros

se vieron concurridisimos»: paraulas que embossadame
sembla que enclouhen una protesta contra lo passat.
Los empresarios prou tingueren reunions y telegrafias
á Madrid pera que 'ls deixessin funcionar lo diumen
no 'n tragueren res: fins al cap de quatre ó cinch dias
'ls hi tornaren la contesta. És que allí dalt deuen pen-
nunca es tarde cuando llega, y va arribar la negació que
ja no feya falta.

Pero entrém en materia.

Al Liceo han posat altra vegada lo *Mefistófeles* diri-
per en Pomé que ho ha fet regularment. L' héroe de
ópera es la Theodorini, com ja 'ns ho pensavam.

Van fer repetir lo prólech y 'l final del quadro del jar-
Al Principal *La vida es sueño* ha donat ocasió
Calvo pera lluhirse.

Sembla que aviat al Teatro Catalá estrenarán l' *Os*
de 'n Ferrer y Codina, que ja la gent l' espera com
candeletas.

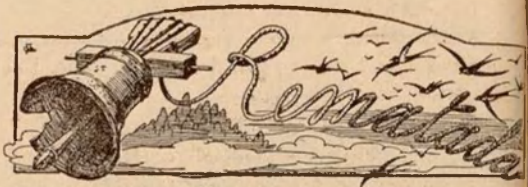
Al Tivoli han estrenat un altre monólech que 'l seny-
llanas, ha trasplantat del francés. Lo senyor Palá hi
molt aplaudit despenyantlo. Ja 'ns ho pensavam.

Los demés teatros segueixen com fins ara; menos l'
panyol, ahont dimars passat, se pot dir que estrenaren
Infierno. La gran concurrencia que omplia 'l local
aplaudir tan als autors de la lletra y música com als
tots. La veritat es que s' ho val. De la manera com lo
yan avans ab ara, hi ha tanta diferència com de mí ab
feo malaguenyo. No hi ha dupte que aquesta obra sera
mina del senyor Gasset. Si 'ns volen trobar vagin al Es-
nyol cada vegada que fassin *El Infierno*.

En Tony Grice ja ha debutat altra vegada en lo Cir-
Ecuestre, ab alegría de tothom. En Bebé y en Negrin
despediren, deixant entre nosaltres un recort tan agre-
ble que no 'ls olvidarem may mes.

Despensin si avuy la revista es curta. ¡Com que hi
haver cinch dias de festa!

BERNAT PESCAIRE.

Sabém que algunas personas que están suscritas al
cionario *Enciclopédico Universal*, fa moltissim temps
no 'ls passen los quaderns corresponents pera acabar
apesar de que la obra está terminada.

Segons se sab, la casa que 'l publicava va quebran-
formarse desseguida una sindicatura y creyém que
quebrat també, encarregantse per últim de totas las
tencias una casa editorial de Barcelona.

Ara be: com coneixém á algú que está rebent entre-
y tem que al arribar á cert punt de la obra, se li talli
publicació sense terminarli, seria ho que 'ls avuy poss-
dors de las existencias de la casa Astort, donéssen al
blich la seguritat de que cumpliran los compromisos
dents ab los suscriptors; de no ser aixis la conducta
sembla han comensat á observar mereixeria un calific-
que per ara nos abstenim de pronunciarlo.

Si convé un altre dia serém mes clars.

Segons cálculs fets per persona que pot estarne en-
da, ab lo tancament dels teatros durant los cinch dias
dol, van quedar sense cobrar uns 250.000 j-rnals, p-
se suposa que á Espanya vihen del teatro unas 500
personas. Contant que guanyin unas ab altrás un duro
jornal, han deixat de guanyar los que no tenen altre-
tre que aquest treball 250.000 duros, que no s' han
perdut, al menos la part que correspon á Barcelona
aquella cantitat, si se 'ls hagués permés fer funcioni-
diuenge.

Un graciós deya: Mentres los uns cantarán las abs-
nosaltres cantarém los goigs de Sant Prim.

Hem llegit uns versos magnífichs, inspiradíssims, sorpr-
dents, sobrenaturals, que no podem resistir á la tenta-
de publicarlos, pera esplay y regositj de nostres lect-
Diuen aixis:

¡Res!

Inspiram musa.

Fer voldria una cuarteta
sobre de cualsevol cosa,
puig aixó de escriure en prosa
la vritat, no fa poeta.

Jo per fer versos barrino
deu mil arguments estranys,
pero ban passant els anys
y á fer versos no atino.

Ja no vull pensarhi mes,
ja mes no vull barrinar,

ja la pluma deixo está,
y ja... calla, ni fet tres.

Llus Moll.

Saludém entussiasmats al nou poeta. ¡Pas al geni del
sigle! ¡Hossanna! ¡Aleluya! Ni en Roig y Ballesta ho fa
mes be.

Gent aixís fa falta á Espanya pera alegrar las nostras
horas tristas. ¿Vritat?

Hem vist en certs llochs dels teatros, unas etiquetas
clavadas sobre las rajolas de Valencia, ab que lo doctor
Manaut, recomana sos específichs.

Creyém que aixó será obra de algú que vol mal á dit
doctor, puig no podém compendre que un home de cien-
cia busqui fama y celebritat per llochs tan poch decents.

No obstant, hi ha gent que no es escrupulosa y potser
lo doctor Manaut es d' aquesta.

A Sant Feliu de Guixols, encara no han dit res respecte
al certámen.

Vaya, en qué quedém ¿volen no celebrarlo?

Sembla que se 'ls hagi de treure las paraulas ab cerca-
pous.

¿Veuen com los refrans ve un dia que son mentida?

Prou la gent diu: Per Sant Andreu, pluja ó neu ó fret
molt breu, pero lo que es aquest any no hi ha hagut res
de totes aquestas cosas.

Fins crech que al café Nou y aquella xacolataria de la
cantonada del carrer de la Unió, se preparavan pera fer
gelats.

Talment semblava que estiguessim al estiu.

Aviam, aviam si sortirà algun astrólech que 'ns digue
qué es tot aixó, porque hem de sapiguer si per Nadal hem
de menjar neulas ó melons.

Ili ha un pare que diu que ell es qui fa millor los tu-
rrons de Jijona, y un fill que anuncia al públich que es el
l' únich que tó trassa pera ferlos bons.

Aixó ho llegiran cada dia en la secció d' anuncis dels
diaris.

Francament, jo ho privaria, porque es donar lo mes
gran exemple de immoralitat. En hora bona que 's bara-
llin de amagat de tothom, pero barallarse pare y fill, á la
llum del dia, en lletres de motllo y per las planas dels
diaris!

¡Ah! no hi ha mes, aquestas son las senyals precursoras
de la fi del mon.

Haurém de dir d' aquí en avant que 'l turró treu lo co-
neixement.

¡Quina pluja d' estrellas hi va haver l' altre dia!

Es dir, va ser figurada, porque, lo que es aquí, deya un
militar que parava la mànega, no n' ha caygut pas cap.

Tots los diaris varen parlarne y está clar, nosaltres
també hem de ferbo, encara que no mes siguém setmanari.

Los que fan calendaris y las beatas desseguida 's tran-
caren lo cap pensant qué podia ser.

Los primers parlavan de materias cósmicas en ignició,
preparin quinas paraulas mes científicas! de desprendi-
ments planetaris, de revolucions en los espays siderals,
etzétera, y los altres deyan que alló significava que li es-
peran á la terra grans guerras, trastorns y demés cosas
propias dels carlistas.

Vaya, los uns per massa sabís y 'ls altres per massa ton-
tos. Aquestas cosas mes val contemplarlas y deixarse de
cavilacions.

Ara array que 'n Savalls es mort.

També s' ha mort en Serrano, *el general buen mozo.*

Se veu que l' any 1885 vol deixar molta feyna als histo-
riadors, porque de segú que la historia parlará d' aquesta
gent.

Ja veig al any que acaba vestit de Don Juan Tenorio
eridant:

No os podeis quejar de mi
vosotros á quien maté
si buena vida os quité
buena sepultura os di

sepultura que será 'l cervell de tots los que 'ls hem vistos
y de tots los que llegiran los anals de nostres dias.

Perque la historia que ara fan no mes parla dels que
han sigut l' assot de la humanitat.

Lo que es d' en Ferrán, ja 'ls asseguro jo que no 'n
parlará.

Sabém que segueixen ab activitat los ensaigs del drama
trágich del Sr. Ferrer y Codina *Otger*, que no dubtém

portará molta concurrencia al teatro Catalá, com totes las
obras del mateix autor.

Se tracta de fer una demostració pública d' apreci al
Sr. Gonzalez Solesio, gobernador civil de Barcelona, que
ab motiu de las circunstancias ha dimitit.

Creyém que al home que cumploix la seva obligació, no
se li ha de fer res extraordinari, porque allavors al que
s' excedeixi una mica li hauriam d' alsar altars.

Lo que s' hauria de fer, fora castigar al que falta al seu
deber.

Lo que si dirém es que 'l Sr. Gonzalez Solesio ha segut
un bon gobernador civil.

Nos han de dispensar los amichs que viuheun en lo
Passeig de Gracia si no 'ls varem anar á veure la setmana
passada. Com á nosaltres no 'ns agrada manejar armas,
renunciarem á atravesar desde entrada de fosch la plassa
de Catalunya.

Tancats lo Circo Ecuestre y 'l Bon Retiro, alló sembla-
va una gola de llop.

L' assumpto de dita plassa de Catalunya encara es mes
célebre que l' arreglo de las Ramblas.

Lo Sr. Coll y Pujol també ha presentat la dimissió de
alcalde de Barcelona.

Per lo qual queda demostrat que dit senyor desempe-
nyaba aquell càrrech com á polítich.

Mentres Barcelona se vegi regida per polítichs y no per
administradors, sempre anirem malament.

Vegin quinas murallas de castell s' usan á Lleyda que
no mes ab los disparos d' ordenansa per la mort del Rey,
s' han *ressentit*.

No sabém si 'ls *ressentiments* de las parets son com los
dels homes que tenen per causa lo obligarlos á fer cosas
contra la seva voluntat.

Deixant aixó apart, lo que voliam dir es: que si arriban
á fershi disparos ab motiu de guerra de debó, sembla que
no sols s' haurian *ressentit*, sino caygut y tot las mura-
llas.

Y 'ls enemichs s' hi haurian fet un tip de riure.

Serán obras de fira.

Son molts los centros y societats y artistas que dema-
nan al govern que sia alcalde de Barcelona lo Sr. Rius y
Taulet.

Dispensim *El Diluvio*, pero ab lo seu permis dirém que
aixó 'ns agrada porque 's necessita que 's vegi mes activi-
tat en tot lo que no sia polítich y dependeixi del Ajunta-
ment.

Lo Sr. Coll y Pujol será l' home mes de be que hi ha
sota la capa del cel, pero Barcelona no guardará cap re-
cort que fassi memoria de la seva gestió municipal.

A no ser que se recordin las obras de la Rambla, y dis-
pensins *El Diluvio*.

Lo tros de davant de Betlém encara no está *arreglat*;
ni 'l de la Rambla de Canaletas, y ara sembla que des-
arreglarán lo de la Rambla del Centro.

Don Angel Baixeras deu dir: Ab lo temps que dura
aixó, jo ja hauria fet la reforma de Barcelona.

En la Rambla dels Estudis.

Un ausellaire á un castellá:

—Vol comprame aquet canari qu' es molt cantadó?

—*Que ese bicho canta bien?*

—Si senyó; no te pas rival.

—*Haber pues; que cante unas peteneras.*

Cert dia de pluja, passaba una modista pel carrer de
Fernando ensenyant un pamet de cama, d' aquells que...
fins fan perdre la xaveta als vells, y un andalús al véu-
rerla esclamá:

—*¡Por Cristo. Cuando así son los cimientos, qué tal será
el edificio?*

XARADAS

Aquest dia, per mon mal,
mentres feya una *hu tercera*
per ma estimada *total*,
va veni 'l fill de 'n Pascual,
y dos la va *tres primera*.

J. S. y P.

Desde que fumo 'n *total*
no menjo *segona*, Ton;
tot m' ho gasto per tabaco.
—Si qu' amigo, ets fumadó.
—No tant com tú.

—Aixó may.
fumo per quinze jo sol.
—Pues el dia que t' *iguali*
cantaré victoria.

—No;
no ho lograrás en ta vida
D' ahont es?

—El tabaco?

—Y donchs?

—Estanch del carré del *hu*
fábrica... ja t' ho dit jo.

RICARDO RUM RUM.

LOGOGRIFO NUMERICH.

- 1 2 3 4 5 6 7 8 9.—Població catalana.
5 9 7 8 6 8 6 2.— Id. Id.
4 2 9 7 8 3 9.—Lo que fan los soldats.
4 7 9 5 3 9.—Població catalana.
8 7 9 4 9.—Lo que hi há en lo port.
1 2 7 9.—Nom de dona.
1 9 2.—Nom d' home.
7 6.—Nota musical.
9.—Vocal.

SIMBEY.

ANAGRAMA

En *Total* á n' el seu *tot*
sempre demana *total*
mentres toca D. Pascual
la *total* sense di un mot.

GEROGLIFICH

1 0 0
P O
T s C
1 8 5 7
A

RAMON SERRAT.

LAS SOLUCIONES EN LO PRÓXIMO NÚMERO.

PALPITACIONES

COLECCIÓN DE POESÍAS SÉRIAS Y FESTIVAS, CANTARS,
EPÍGRAMAS, ETC., ETC.

Originals del jove escriptor en

M. FIGUEROLA ALDROFEU

Il·lustració dels reputats dibuixants Apeles Mestres,
Carrasco, Llorens y Riu y altres.

Forman un tomet de 48 pàgines.

Preu 2 rals

De venta, en las llibrerías de Lopez, Puig, Verdaguer,
Roig, Parera y principals llibrerías y kioscos de la Rambla.

Estampa de Redondo y Xumetra, Tallers, 51-53.

CUENTO VIU, — per R. Escaler

En Peret, cansat de fumar fullas de patat era y animat per en Joanet y en Chisco, vuyda la capsa de tabaco del seu papá.

Y s' en fan sengles cigarros y saborejan son aroma.

Pero 'ls puja al cap y 'ls fá fer tantinas.

Per fòndo que 's fassi 'l foch, sempre respira. Lo papá d'en Peret n' ha hagut esment.....

Y 'ls hi aplica la lley marcial.

Y m' el fá anar al llit sense sopar per cástich dels noys que prenen lo tabaco dels seus papás.